

Kultur är inte uttryck – Bourdieu

Min tolkning av Bourdieus fältteori är att den bryter med de som förklarar sociala fält eller kulturer med identitetsökande: att visa vem du är. Bourdieu avvisar voluntarism och individuella förklaringar. Fält skapar dynamiker och kan inte reduceras till ett instrument för individen eller gruppen. Fält är alltså inte en spelplan med individuella pjäser.

Maktpositioner och dispositioner (möjligheter, färdigheter) i ett fält blir objektiverade genom fältets matris snarare än uttryck för det subjektiva. Det är inte något inre eller autentiskt som uttrycks genom kulturen.

Kulturell stil ska då inte förstås som ett uttryck av jagets identitet utan snarare som intryckta i jaget genom en långvarig kroppslig träning (dispositionering). Man förklarar ju vanligtvis inte en fiskkonservfabriksarbetares handskar, stuvningstekniker, kroppshållning som sättet för arbetaren att visa vem hon är, att skapa sig sin identitet. Om vi behagar gå in i fabriken kan vi dock känna igen henne på hennes färdigheter och hur fabriken disciplin satt sig i kroppen.

Det intressanta med Bourdieu är att han förklarar överklass, finkultur, författande, skådespelande på liknande sätt som fabriksarbetaren, som en hård disciplinering av kroppen, alltså den stränga objektiverande disciplin som krävs för just den positionen.

Per Herngren

version 0.2.2

Referens

Per Herngren, Disposition och revolution

Per Herngren, Bourdieus subjektivism